

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **FRODL GROUP, s.r.o.**, se sídlem ve Vlčkovcích 33, Praskačka, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem U Továren 256/14, Praha 10, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31 (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 20. září 2011, čj. 4955/11-1200-607208, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 20. září 2011, čj. 4955/11-1200-607208 se z r u š u j e a věc se Odvolacímu finančnímu ředitelství v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 13 838 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s

nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdilo.

V žalobě vyslovila nesouhlas s postupem správce daně a žalovaného, kteří neuznali do nákladů odpisy tří kusů kotvících automatů SPS TK 260, byť tento postup žalobkyně vyžadovala jak v průběhu daňové kontroly tak i v odvolacím řízení. Žalobkyně si pořízení automatů uplatnila rovnou do nákladů a zaúčtovala je na nákladový účet 504.000 – Prodané zboží. Tím dala najevo svou ekonomickou úvahu. Tuto úvahu měl správce daně následovat a nesprávně uplatněné náklady v plné výši moderovat a v nákladech tak ponechat nejvyšší možnou míru. Svůj názor podpořila žalobkyně judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. června 2008, čj. 9 Afs 122/2007-88). Žalobkyně rovněž nesdílěla názor žalovaného, že by předmětné tři kusy kotvících automatů nebyly evidovány. Předložila soupis „Nářadí 2006“, v němž tyto automaty byly uvedeny. Zdůraznila přitom, že součástí účetnictví jsou i tzv. podrozvahové evidence, za něž lze i tento soupis označit, takže zmíněné automaty byly u žalobkyně evidovány a to dokonce v účetnictví. Uvedla rovněž, že pokud by totiž kotvící automaty vyhodnotila jako dlouhodobý majetek a takto o něm účtovala, nemohla by se nikdy dopustit omylu spočívajícím v uplatnění celé vstupní ceny do nákladů. Dle jejího mínění měl být proto žalovaným přijat takový výklad právní normy, který respektuje zásadu in dubio pro libertate.

Další žalobní námitkou vyslovila žalobkyně nesouhlas s postupem žalovaného, který neuznal jako náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů příjem ze služeb poskytnutých společností JH komplet agency, s.r.o., dle smlouvy uzavřené k datu 9. 1. 2006. Žalovaný dle žalobkyně dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, na nichž vybudoval nesprávný závěr právní.

Žalobkyně upozornila, že poskytnutí služeb prokazuje řada přímých důkazů. Správce daně totiž v rámci důkazního řízení vybral podle své volné úvahy sedm obchodních partnerů žalobkyně a u nich pak formou výslechů zjišťoval, zda služby skutečně byly poskytnuty. Žalobkyně pak v žalobě konstatovala stručně obsah svědecké výpovědi a následně hodnotila, zda svědecká výpověď spolupráci potvrdila či alespoň nevyloučila. Současně se vyjádřila i ke stanovisku žalovaného ke každé provedené výpovědi a vyjádřila s ním nesouhlas s tím, že svědecké výpovědi provedení služeb buď přímo prokazují, v horších případech nevylučují. Žalobkyně v žalobě rovněž uvedla i nepřímé důkazy a to smlouvu o zprostředkování ze dne 9. 1. 2006, doklad o zaplacení služeb, plnou moc ze dne 9. 1. 2006, pověření ze dne 10. 1. 2006, dohodu o ukončení smlouvy ze dne 28. 4. 2007 a předávací protokol o předání prostředků podpory pro zákazníky.

Dále žalobkyně konstatovala, že skutečným důvodem dodatečného doměření daňové povinnosti je dle jejího názoru skutečnost, že společnost JH komplet agency,

s.r.o., pravděpodobně nesplnila své daňové povinnosti vyplývající z jejich obchodů. Dodatečné zvýšení její daňové povinnosti pak žalobkyně považovala za nezákonný trest za porušení povinností třetích osob. Žalobkyně upozornila, že není odpovědná za jednání třetích osob a za případné neplnění jejich povinností. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora. Zdůraznila přitom zásadu, že správce daně je povinen dbát na úplné zjištění rozhodných skutečností.

Žalobkyně rovněž upozornila na to, že pokud uzavřela smlouvu o provádění služeb dne 20. 3. 2006 i s J. F., jednalo se pouze o smlouvu rámcovou, podle níž bylo, jak je ostatně patrné i z účetnictví, účtováno pouze nájemné za prostor skladu ve Vlčkovcích a v Březhradu a nájemné za kancelářské prostory na třídě ČSA. Považovala proto za zřejmé, že J. F. nevykonával stejné služby jako společnost JH komplet agency, s.r.o. Žalobkyně rovněž žalobou zpochybnila způsob výsledku svědka O. H.. Uvedla, že nemůže být nikterak překvapivé, že s odstupem pěti let si tento svědek nedokáže na předmět smluv či zmocnění přesně rozpomenout.

Žaloba rovněž upozornila na neprovedení výsledku pana D., jakožto osoby odpovědné za účetnictví žalobkyně, a dále pana C., jenž by mohl objasnit, jakým způsobem se žalobkyně seznámila se Z. K..

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci jednorázového uplatnění nákladů na pořízení hmotného majetku do základu daně žalovaný uvedl, že žalobkyně zakoupila od fyzické osoby tři kusy kotvících automatů za celkovou částku 257 085 Kč. Nákup automatů zaúčtovala na účet 504 000 – Prodané zboží a uplatnila ho do daňových nákladů. Automaty ve svém účetnictví k 31. 12. 2006 neevidovala. Svým postupem porušila dle žalovaného ust. § 25 odst. 1 písm. a/ zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), neboť do daňových nákladů nelze uplatnit náklady na pořízení hmotného majetku, kterým automaty jsou, neboť je jejich vstupní cena vyšší než 40 000 Kč a provozně-technická funkce delší než jeden rok (§ 26 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů). Žalobkyně svoji chybu uznala již při kontrole a požádala správce daně, aby jí byly v základu daně zohledněny zrychlené odpisy ze základu daně vyloučených automatů. Správce daně tento požadavek odmítl s tím, že nemůže činit rozhodnutí o odpisování ani o způsobu odpisování hmotného majetku za poplatníka. K tomu žalovaný dodal, že žalobkyně je poplatníkem, který vedl účetnictví, byl pro účely daňových odpisů povinen automaty evidovat jako hmotný majetek, což však neučinil, neboť automaty zaúčtoval na účet 504 000 – Prodané zboží, tj. přímo do daňových nákladů. Podmínka evidování hmotného majetku u žalobkyně tedy splněna nebyla, takže správce daně oprávněně zvýšil základ daně podle § 25 odst. 1 písm. a/ a § 23 odst. 3 písm. a/ bod 2. zákona o daních z příjmů a správně nesnížil základ daně o žalobkyní požadované odpisy automatů, neboť neevidovala automaty v účetnictví, jak stanoví stanovení § 26 odst. 5 zákona o daních z příjmů.

Ve věci vyloučení nákladů za zprostředkovatelskou činnost poskytnutou společnostmi JH komplet agency, s.r.o., žalovaný uvedl, že žalobkyně předložila

smlouvu o zprostředkování ze dne 9. 1. 2006, doklad od společnosti JH komplet agency, s.r.o., č. 424/06, doklad o úhradě dokladu č. 424/06 – bankovní výpis č. 11/2006, plnou moc ze dne 9. 1. 2006, pověření pro pana K. od jednatele pana H. ze dne 10.1.2006, dohodu o ukončení smlouvy ze dne 24.8.2007 a předávací protokol o předání prostředků podpory pro zákazníky žalobkyně. K těmto důkazům žalovaný konstatoval, že nemohou prokázat, že se zprostředkovatelské služby uskutečnily. Dále uvedl, že pouhá tvrzení jednatele žalobkyně J. F. o poskytnutí servisních služeb společností JH komplet agency, s.r.o., a malá znalost obchodního partnera této společnosti a pana Z. K. neprokázala skutečné poskytnutí služeb a nerozptýlila setrvávající pochybnosti správce daně o tom, zda služby byly skutečně poskytnuty a zda vynaložené náklady na tyto služby sloužily žalobkyni k dosažení, zajištění a udržení jejich zdanitelných příjmů.

Ani svědeckou výpověď Z. K. neosvědčil žalovaný za důkaz o poskytnutí služeb, neboť svědek si z celého souboru 33 společností, u kterých měl zajišťovat servisní služby, vzpomněl na jména pouze 2 odběratelských společností, na jednu osobu, s kterou jednal a pouze na jednu stavbu zajišťovanou servisem, přestože po dobu téměř 2 let službu osobně poskytoval pro celou klientelu žalobkyně. Výpověď tak žalovaný považoval za nevěrohodnou, neboť služby pro žalobkyni poskytoval zdarma a k jeho tíži šly i cestovní náklady související s činností pro žalobkyni, což odporuje obchodním zvyklostem. Za nevěrohodné považoval i svědkovo tvrzení o tom, že servis pro žalobkyni prováděl cca 20 hodin týdně, neboť správce daně zjistil, že se svědek současně zabýval další časově náročnou činností v jiných společnostech.

Dále správce daně provedl, jak žalovaný dále uvedl, výsledky zástupců odběratelských společností žalobkyně a oslovil devět svědků z odběratelských společností. K výpovědi svědka K. S. a A. K. uvedl, že jejich výpověď poskytnutí služeb nepotvrdila.

Svědecké výpovědi svědka L. M., R. K., J. P., O. F., Z. D. a M. T. označil žalovaný za nevěrohodné, výpověď svědka V. P. za nekonkrétní a neurčitou.

Žalovaný tak konstatoval, že výsledky svědků neprokázaly poskytnutí deklarovaných služeb a neodstranily pochybnosti správce daně, proto žalobkyni zaslal výzvu, v níž sdělil svoje podezření o tom, že předmětný obchodní vztah byl vytvořen pouze za účelem snížení základu daně. Správce daně požadoval předložení důkazních prostředků k prokázání služeb. Žalobkyně v odpovědi na výzvu navrhla výslech jednatele společnosti JH komplet agency, s.r.o., O. H.. Ani tato výpověď dle žalovaného neosvědčila, že činnosti uváděné ve smlouvě, dokladu č. 424/06, tvrzené jednatelem žalobkyně a uvedené panem K. byly skutečně poskytnuty, neboť svědek jako jednatel společnosti poskytující služby neuvedl žádné informace o tom, co jeho společnost pro žalobkyni vykonala, nevěděl, jak byla jeho společnost za tuto činnost odměňována, ve všem se odkazoval na výpověď pana K., tj na osobu bez jakéhokoli smluvního vztahu ke

společnosti a dále nevěděl, která společnost zajišťovala účetnictví společnosti JH komplet agency, s.r.o., přestože za ně byl zodpovědný.

Dále žalovaný konstatoval, že u společnosti JH komplet agency, s.r.o., došlo ke změně jednatele, kdy O. H. byl nahrazen J. K.. Z důvodu nekontaktnosti nového jednatele pana J. K. se správci daně místně příslušného společnosti nepodařilo zahájit u této společnosti daňovou kontrolu. Nekontaktní byl i bývalý jednatel O. H., s kterým se správce daně marně snažil zahájit daňovou kontrolu. Dále žalovaný zjistil, že na nového jednatele společnosti JH komplet agency, s.r.o., J. K. bylo převedeno jednatelství i dalších společností a rovněž Z. K. byl společníkem dalších společností. Uzavřel tedy, že pánové H., K. a K. se angažovali ve společnostech, které byly nekontaktní, nebylo k dispozici jejich účetnictví a nebylo možné u nich ověřit hospodářské a účetní operace, nelze mít tyto osoby za věrohodné a za věrohodné nelze mít ani jejich svědecké výpovědi.

Žalovaný rovněž zjistil, že činnosti obsažené ve smlouvě a údajně poskytované společností JH komplet agency, s.r.o., se shodují s činnostmi obsaženými ve smlouvě o provádění služeb, uzavřené s J. F., jednatelem žalobkyně a jejich poskytnutí žalobkyni nebylo správcem daně zpochybněno. Náklady vynaložené dle smlouvy tak žalovaný shledal duplicitními, což v souvislosti s tím, že žalobkyně neprokázala jejich přijetí, a jejich poskytnutí nepotvrdil jednatel společnosti, pan H., nasvědčuje tomu, že služby skutečně poskytnuty uvedenou společností nebyly.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že z pouhého předložení soupisu „Náradí 2006“, z něhož není zřejmé, kterého podrozvahového účtu se majetek na něm uvedený týká, nelze považovat za důkaz o tom, že automaty byly evidovány v podrozvahové evidenci. K otázce neprokázání poskytnutí služeb společností JH komplet agency, s.r.o., žalovaný uvedl, že bylo pouze na žalobkyni, aby k prokázání svých tvrzení předložila důkazní prostředky. Konstatoval rovněž, že jestliže jeden důkaz poskytnutí služeb potvrdí, nemusí znamenat, že při hodnocení dalších důkazů v jejich vzájemné souvislosti musí být tvrzené služby prokázány.

V replice k písemnému vyjádření k žalobě žalobkyně konstatovala, že předmětný majetek byl evidován v jejím účetnictví, byť ne formálně správným způsobem. Dle jejího názoru tedy odpadá formální překážka tvrzená žalovaným, že odpisy uplatnit nejde pro absenci evidování předmětného majetku v účetnictví. K otázce poskytnutých služeb pak konstatovala, že správce daně ani žalovaný nikdy v průběhu daňového řízení nevznegli důvodné pochybnosti ohledně předložených důkazů, na žalobkyni tudíž nemohlo přejít důkazní břemeno.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně uvedl, že spor spočívá v odlišném hodnocení provedených důkazů. Jak je patrné ze správního spisu, žalovaný podle své úvahy vybral a vyslechl svědky, kteří potvrdili, že byli v kontaktu se Z. K. a že předmětné služby byly shora uvedenou společností žalobkyni poskytnuty. Podle názoru žalobkyně žalovaný hodnotil důkazy iracionálně a tendenčně. Některé

navržené důkazy dokonce neprovedl, konkrétně se pak jedná o výslech pana D. a pana C.. Dále zástupce žalobkyně uvedl, že důkazní břemeno na žalobkyni v daňovém řízení nepřešlo, neboť žalovaný své pochyby o uskutečnění služeb poskytovaných společnostmi JH komplet agency, s.r.o., žalobkyni nikdy zákonným způsobem nesdělil. Proto žalobkyně nemohla pochyby obvyklým způsobem vyvracet. Žalovaný sám vybral a provedl jím zvolené důkazy, které prokázaly poskytování služeb společnostmi JH komplet agency, s.r.o., žalobkyni, která vyhodnotila procesní situaci tak, že není nutné navrhopvat další důkazy. Zástupce žalobkyně proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí.

Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě. Zdůraznil, že setrvává na závěru, že žalobkyně nepřijala plnění od společnosti JH komplet agency, s.r.o., a poukázal na podstatné rozpory ve svědeckých výpovědích svědků K., F. a H.. Žalobkyně tak dle jeho názoru porušila ustanovení zákona o dani z příjmu, když si jednorázově do nákladů zahrнула výdaje na pořízení hmotného majetku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a usoudil následovně.

Ze správního spisu vyplynulo, že správce daně vyloučil na základě výsledků daňové kontroly z nákladů žalobkyně částku, jež měla představovat výdaje za poskytnutí zprostředkovatelské činnosti společnostmi JH komplet agency, s.r.o. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla svoje důkazní břemeno, dle něhož jí měly být uvedené služby poskytnuty a zpochybnil veškeré jí předložené a navržené důkazy, ať se již jednalo o důkazy listinné, tedy zprostředkovatelskou smlouvu ze dne 9. 1. 2006, daňové doklady, výpisy z bankovních účtů, plnou moc ze dne 9. 1. 2006, pověření pro Z. K. či dohodu o ukončení smlouvy či o svědecké výpovědi jednotlivých odběratelů. Naproti tomu měla žalobkyně zato, že důkazní břemeno unesla a svoje tvrzení prokázala.

Ze skutkových okolností krajský soud zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 9. 1. 2006 s obchodní společností JH komplet agency, s.r.o., smlouvu o zprostředkování, jejímž předmětem byla správa a údržba klientských vztahů, marketing a obchodní komunikace a usilování o navýšení obratu v odběrech produktů a to za sjednanou provizi. Žalobkyně pak na základě tohoto smluvního ujednání zmocnila danou společnost JH komplet agency, s.r.o., k jednání za účelem akviziční, marketingové a obchodní činnosti. Zprostředkovatelská činnost byla ukončena dohodou k datu 24. 8. 2007. Dále je zřejmé, že za účelem vyvrácení pochybností o uskutečnění zprostředkovatelských služeb provedl správce daně výslech několika svědků. Jednalo se především o svědka Z. K., který měl zprostředkovatelskou činnost pro žalobkyni jménem společnosti JH komplet agency, s.r.o., provádět a dále o výslechy svědků odběratelských společností.

Hodnocením jednotlivých důkazních prostředků dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť považoval za nesporné, že výpovědi šesti

svědků poskytnutí služeb ze strany žalobkyně prostřednictvím Z. K. potvrdily. Neztotožnil se s názorem žalovaného, který pravdivost a hodnověrnost výpovědí zpochybňoval. Krajský soud proto napadené rozhodnutí svým rozsudkem ze dne 19. července 2012, čj. 31Af 118/2011-56, zrušil a věc žalovanému ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. vrátil k dalšímu řízení.

K žalobní námitce týkající se uplatnění odpisů třech kusů kotvících automatů do daňově uznatelných nákladů považoval krajský soud za nepochybné, že žalobkyně předmětné kotvící automaty ve svém účetnictví evidovala a dokonce jednorázově, tudíž chybně, uplatnila do daňových nákladů. Jednalo se přitom o náklady, které žalobkyně prokazatelně vynaložila. Na tuto skutečnost nelze zcela rezignovat a tyto výdaje nezohlednit. Považoval rovněž za nepochybné, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly i v podaném odvolání daňové odpisy skutečně uplatňovala. Správce daně i žalovaný tak byli povinni tuto skutečnost při stanovení daňové povinnosti zohlednit.

Proti zrušujícímu rozsudku brojil žalovaný kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozhodnutí zdejšího soudu rozsudkem ze dne 29. srpna 2013, čj. 7 Afs 77/2012-31 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud „se sice shodoval s krajským soudem v tom, že svědecké výpovědi svědčí spíše ve prospěch tvrzení účastnice řízení, že společnost JH komplet agency, s. r. o. sjednané služby prostřednictvím Z. K. poskytla, ale současně nelze pominout správnost stěžovatelových závěrů, že dílčí rozpory v jednotlivých výpovědích vzbuzují pochybnosti, zda byla fakturovaná plnění poskytnuta. Tyto pochybnosti však nejsou dostatečně silné na to, aby správce daně mohl dospět k závěru, že se fakturovaná plnění neuskutečnila. Proto je třeba hodnotit i další skutečnosti, které vyšly při daňové kontrole najevo, jakož i povahu a okolnosti obchodního vztahu mezi účastnicí řízení a společností JH komplet agency, s. r. o. a také mezi Z. K. a společností JH komplet agency, s. r. o. V tomto směru se nejedná o polemiku, co jsou a nejsou standardní a nestandardní okolnosti uzavření smlouvy, jak se domnívá účastnice řízení, ale o posuzování, zda byla s ohledem na všechny souvislosti uváděná plnění použita pro uskutečnění ekonomické činnosti účastnice řízení.“

Nejvyšší správní soud tak dospěl k nepochybnému závěru, že „jednání Z. K. a O. H., resp. společnosti JH komplet agency, s. r. o., bylo vedeno snahou o uskutečnění podvodu na dani. V tomto směru jsou také relevantní výpovědi Z. K. i v jiných případech, které ve svém rozhodnutí zmínil finanční úřad. Ty se totiž týkají činností, které měl Z. K. vykonávat ve stejné době, ve které měl vyvíjet zprostředkovatelské aktivity vůči odběratelům účastnice řízení, pro společnost DYNAMIC TRADING....Zásadní nesrovnalosti tak existují nejen ohledně zahájení a průběhu spolupráce mezi účastnicí řízení, společností JH komplet agency, s. r. o. a Z.K., ale i ohledně ukončení této spolupráce. Závěr, že vše probíhalo spontánně a bez patřičné komunikace, je z pohledu ekonomické obchodní logiky absurdní.“

Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené „ztotožňuje se závěry stěžovatele, že bylo shromážděno dostatečné množství důkazů, které prokazují, že

obchodní vztah mezi účastnicí řízení a JH komplet agency, s. r. o., probíhal za podmínek v obchodní praxi krajně neobvyklých, nelogických, a při deklarovaném účelu pro účastnici řízení značně nevýhodných. V souhrnu je vyloučena možnost, že tyto neobvyklé podmínky byly důsledkem nedbalosti, neznalosti, náhody či chybného rozhodnutí v rámci běžného podnikatelského rizika. Logickým závěrem finančního úřadu a stěžovatele pak bylo, že v daném případě došlo k pokusu o zneužití práva - podvodu na dani ze strany účastníků těchto transakcí. Výše uvedené pochybnosti považuje Nejvyšší správní soud za natolik podstatné, že ve svém souhrnu jsou s to zpochybnit, že fakturovaná plnění byla účastnicí řízení společností JH komplet agency, s. r. o. skutečně poskytnuta. Jednání účastnice řízení zároveň dokládá, že se na podvodném jednání buď podílela, nebo o něm přinejmenším věděla, nebo vědět mohla a měla. Tyto pochybnosti nebyly účastnicí řízení vyvráceny. Finanční úřad ve výzvě k odstranění pochybností ze dne 29. 4. 2010, č. j. 143754/10/228602602724 poukázal na všechny zásadní nesrovnalosti ve výpovědích svědků, na okolnosti uzavření a realizace smlouvy o zprostředkování včetně charakteru činnosti, kterou měl Z. K. vykonávat. V odpovědi na tuto výzvu se účastnice řízení vyjádřila k jednotlivým pochybnostem, že nemají takovou sílu, aby vyvrátily dosud známé důkazní prostředky o činnosti Z. K.. Jednala v souladu s právními předpisy, v rámci smluvní volnosti a závěry finančního úřadu označila za přepjatý formalismus. V daném případě tak finanční orgány dostatečně zjistily skutkový stav. Postup účastnice řízení při uzavírání smlouvy o zprostředkování, její další jednání a zejména pak vyplácení odměny společnosti JH komplet agency, s. r. o. je nejen nestandardní, ale natolik podezřelé, že tyto skutečnosti zpochybňují její nárok na uplatnění výdajů. Podezření, že předmětné faktury za zprostředkování služeb jsou pouze fiktivní, bylo potvrzeno provedenými důkazy. Stěžovatel ve svém rozhodnutí nepominul výsledky svědků, jak uvádí krajský soud, ale vyhodnotil je v souvislosti se všemi provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi. Jedině takový postup přitom umožňuje postihnout pokusy o podvod na dani, které, jak již bylo uvedeno, jsou podpořeny formálně bezchybnými listinami nebo konzistentními výpověďmi svědků. Stěžovateli se podařilo zpochybnit pravdivost a hodnověrnost svědeckých výpovědí zčásti nesrovnalostmi, které se v nich objevily, ale především dalšími zjištěnými skutečnostmi týkajícími se vztahu mezi účastnicí řízení, společností JH komplet agency, s. r. o. a Z. K.. Kasační stížnost je proto v tomto směru důvodná.“

K otázce odpisu kotvících automatů Nejvyšší správní soud uvedl, že „mezi účastníky není sporu, že účastnice řízení skutečně pořídila 3 kusy kotvících automatů SPS TK 260 za částku 257 085 Kč bez DPH (tj. 85 695 Kč za kus) od J. F. a používala je ke své činnosti. Finanční orgány přitom nevyvozovaly žádné důsledky ze skutečnosti, že prodávajícím byl jednatel a jediný společník účastnice řízení. Není pochyb ani o tom, že účastnice řízení o automatech účtovala, tj. že měla jejich existenci od jejich pořízení podchycenou ve svých povinných evidencích (stěžovatel v rozhodnutí o odvolání na str. 2 a 3 uvádí, že účastnice řízení nákup automatů zaúčtovala na účet 504 000 Kč – Prodané zboží). Pochybení účastnice řízení nespočívalo v absenci evidence uvedených automatů, ale v její chybnosti. Automaty neměly být evidovány tak, že v důsledku toho výdaje vynaložené na jejich pořízení byly uplatněny v plné výši v roce, kdy byly pořízeny, tj. jako výdaje (náklady)

uznatelné podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, nýbrž jako hmotný majetek, jenž se daňově odepisuje a jehož odpisy jsou daňově uznatelným nákladem podle ust. § 24 odst. 2 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o daních z příjmů). Pochybení účastnice řízení tedy nespočívalo v tom, že by uplatňovala výdaje, které ve skutečnosti nevynaložila, nýbrž v tom, že skutečně vynaložené výdaje uplatňovala jinak, než jak stanoví zákon.“ Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Uplatnění odpisů jako daňových výdajů (nákladů) znamená, že výdaj skutečně vynaložený v určitém zdaňovacím období za určité zákonem stanovené majetkové hodnoty poplatník uplatňuje rozloženě v čase po částech ve více po sobě následujících zdaňovacích obdobích a nemůže jej uplatnit jednorázově v roce, v němž byl vynaložen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 5 Afs 95/2006 – 80, č. 1225/2007 Sb. NSS). Jinak se však od sebe svojí ekonomickou podstatou ani tím, jaký účel plní v systému daní z příjmů, výdaje uplatňované podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a podle ust. § 24 odst. 2 písm. a) citovaného zákona neliší, a proto není ani důvod k nim přistupovat odlišně nad rámec toho, co vzhledem k rozdílům mezi nimi stanoví zákon. Smysl a účel ust. § 25 odst. 5 a 6 zákona o daních z příjmů je zřejmý. Zajistit, že odepisován bude pouze majetek již skutečně pořízený a způsobilý k užívání za účelem dosahovat, udržovat nebo zajišťovat zdanitelný příjem. Proto, kvůli přehledu o existenci majetku a časových parametrech jeho pořízení a uvedení do stavu způsobilého užívání, zákon stanoví, že musí jít o majetek u poplatníka evidovaný. Na druhé straně však citované ustanovení nelze vykládat jako svého druhu sankční normu, která má za cíl vyloučit uznatelnost odpisů jen proto, že poplatník majetek skutečně pořízený a způsobilý k užívání eviduje, a tedy nevystávají pochyby o tom, kdy byl pořízen a že je způsobilý k užívání, avšak nesprávným způsobem, a v souvislosti s tím jej jako daňový náklad nesprávně uplatnil. Výdaj na pořízení uplatnil jako daňový výdaj v jednom zdaňovacím období místo, aby jej podle pravidel pro uplatnění odpisů rozložil na více zdaňovacích období po sobě jdoucích. Takový výklad, tedy vnímání ust. § 26 odst. 6 zákona o daních z příjmů jako svého druhu sankční normy, by byl v rozporu s požadavkem vyjádřeným v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, aby ustanovení daňových zákonů nebyla vykládána tak, že náklady, jež byly skutečně vynaloženy na dosažení, zajištění nebo udržení zdanitelných příjmů, byly z daňové uznatelnosti vyloučeny nebo jejich uznatelnost byla v rozporu s jejich skutečným významem pro hospodaření poplatníka v jeho neprospěch významně modifikována. Tento výklad by znamenal, že pochybení poplatníka při „nákladové“ klasifikaci výdajů na pořízení určitých majetkových hodnot, tedy nesprávné posouzení, zda se jedná o výdaje podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, anebo o výdaje v podobě odpisů podle ust. § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů, by jednou provždy vyloučilo uznatelnost takových nákladů, a mělo tedy jakýsi kontumační efekt. Takový výklad je z ústavních hledisek zcela nepřijatelný, již jen například proto, že v řadě ohledů nemusí být u určitých výdajů zřejmé a jednoznačné, zda mají být uplatňovány jednorázově, anebo formou odpisů. Po poplatnících nelze spravedlivě požadovat, aby veškerá rizika s tím spojená nesli oni. Uvedený výklad by pak svým kontumačním efektem vedl v řadě případů ke zdaňování příjmů, které ve skutečnosti dosaženy nebyly. Proto je nutno jej odmítnout a naopak za správné označit závěry, k nimž dospěl krajský soud. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře obdobným

způsobem řešil situaci, kdy poplatník jednorázově uplatnil náklady na upgrade softwaru, zatímco je měl uplatnit formou odpisů, a to v rozsudku ze dne 16. 6. 2008, č. j. 9 Afs 122/2007 – 88. Pokud tedy stěžovatel namítal, že krajský soud na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu poukazoval nepřipadně, nelze s ním souhlasit. Naopak, tehdejší i nyní řešený případ jsou svojí podstatou obdobné. Účastnice řízení tedy mohla poté, co vyšlo najevo, že při uplatnění nákladů na pořízení kotvicích automatů pochybila, své pochybení korigovat v té míře, v jaké jí to umožňují ustanovení o odpisech, a uplatnit za zdaňovací období roku 2006 příslušnou část vynaložených nákladů ve formě odpisů, stejně jako mohla další části nákladů uplatnit v souladu s pravidly odepisování v navazujících zdaňovacích obdobích.“

V nově otevřeném řízení před krajským soudem předložila žalobkyně další doplnění právní argumentace. Uvedla v něm, že s ohledem na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR a s ohledem na dále uvedenou argumentaci považuje za nezbytné, aby zdejší soud rozsudkem žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc s patřičnými pokyny, jejichž obsah a důvody jsou naznačeny dále, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Z názoru Nejvyššího správního soudu učinila závěr, že plnění bylo žalobkyni společností JH komplet agency, s.r.o., na základě v řízení provedených důkazů poskytnuto a zároveň, že poskytnutí tohoto plnění nebylo správcem daně ani žalovaným vyvráceno. Uvedla, že Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku přišel se zcela rozporuplným závěrem, dle něhož uvedené pochybnosti považoval za natolik podstatné, že ve svém souhrnu jsou s to zpochybnit, že plnění fakturovaná účastníci řízení byla společností JH komplet agency, s.r.o., skutečně poskytnuta. Žalobkyně tak považovala za nutné, aby v řízení před zdejším soudem byly provedeny další důkazy, tedy výsledky všech reprezentantů právnických osob, kterým žalobkyně skrze JH komplet agency, s.r.o., prostřednictvím Z. K. poskytovala služby. Konkrétně pak žalobkyně navrhuje, aby v řízení před soudem či v řízení daňovém bylo vyslechnuto těchto 21 svědků, které přesně identifikovala. Navrženým důkazem je možné dle jejího mínění prokázat či vyvrátit, že plnění fakturovaná společností JH komplet agency, s.r.o., žalobkyni byla, či nebyla skutečně poskytnuta, resp. zda byla fiktivní či nikoli. V této věci bylo vedeno dokazování jen u některých správcem daně namátkou vybraných společností a tato okolnost tedy není dostatečně zjištěna. Proto žalobkyně považuje za nezbytné tyto důkazy provést, aby mohl být závěr o tom, zda plnění skutečně poskytnuta byla, či nebyla, učiněn kvalifikovaně. Dále žalobkyně uvedla, že Nejvyšší správní soud vůbec nevysvětlil, z čeho usuzuje na "nestandardnost chování". Je proto dle žalobkyně nezbytné v této věci provést dokazování, které dosud nebylo provedeno ani v řízení daňovém, ani v řízení před správními soudy. Pakliže by dokazování provedeno nebylo, zůstal by závěr Nejvyššího správního soudu zcela neodůvodněný. Žalobkyně navrhuje, aby jako důkaz v řízení před krajským soudem byl proveden důkaz listinou, a to konkrétně smlouvou o obstarání záležitostí uzavřenou dne 21. března 1994 mezi společností Adast Systems, a.s., a J. F., smlouvou o spolupráci uzavřenou dne 16. ledna 1997 mezi J. F. a společností AMIPOL, spol. s r. o., smlouvou o zprostředkování a spoluúčasti uzavřenou mezi J. F. a společností Autic a.s., a smlouvou uzavřenou dne 6. června 2011 mezi společností Guardian FRS, a.s., a AVV

Management BV, Nizozemsko. Ze všech uzavřených smluv dle žalobkyně vyplývá, že sjednání plovoucí odměny v daném oboru pro obdobný předmět plnění není nic neobvyklého, stejně tak není nijak neobvyklé sjednat odměnu za činnost podle smlouvy ve výši 50% z hrubého zisku na předmětné transakci. Při hodnocení věci jak žalovaným, tak Nejvyšším správním soudem nebylo dle žalobkyně vůbec přihlédnuto k písemnému doplnění svědecké výpovědi Z. K. ze dne 26. srpna 2009 provedené před Finančním úřadem v Berouně. Svědek na základě svého příslibu doplnit svou svědeckou výpověď na základě záznamů uvedených v jeho diáři, učinil dne 7. září 2009 u Finančního úřadu v Hradci Králové podání, v němž uvedl jména osob a společností, se kterými v rámci své činnosti jednal a které dohledal ve svých poznámkách. Žalobkyně měla zato, že klíčové závěry Nejvyššího správního soudu nejsou založeny na důkazech (tedy nejsou prokázány), proto považovala za nezbytné vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, aby prokázal, že žalobkyně o podvodu na dani z přidané hodnoty věděla nebo vědět měla. Nelze totiž v právním státě připustit, aby byl za nezákonné jednání jednoho subjektu trestán subjekt druhý, navíc když je druhému subjektu vina přisouzena nikoli na základě důkazů.

V písemném vyjádření k doplnění právní argumentace žalovaný odkázal na právní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho zrušujícím rozsudku.

Krajský soud ve věci znovu nařídil jednání. Při něm zástupce žalobkyně konstatoval, že existují skutečnosti, které jsou sto zpochybnit, že plnění fakturovaná žalobkyni byla společností JH komplet agency, s. r. o., skutečně poskytnuta. Z odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je patrné, že zpochybňuje poskytnutí plnění jako takového. Žalobkyně proto k důkazu poskytnutí plnění, tedy že plnění nebylo fiktivní, navrhla k doplnění právní argumentace vyslechnout reprezentanty všech společností, v souvislosti s nimiž byly společností JH komplet agency, s. r. o., žalobkyni poskytovány služby. Zdůraznila, že provedení tohoto důkazu navrhovala již v průběhu samotného daňového řízení a tedy se nejedná o žádné důkazní novum. Prvostupňový správní orgán při provádění důkazů nahodile vybral jen několik společností, jejichž reprezentanty vyslechl. Všichni vyslechnutí svědci poskytnutí plnění ve složených svědectvích potvrdili s výjimkou jednoho, který z titulu svého pracovního zařazení žádné relevantní svědectví v dané věci poskytnout nemohl. Ostatně k obdobnému názoru dospěl i zdejší soud. Aby žalobkyně takovému, pro ni nepříznivému právnímu hodnocení (fiktivní plnění), mohla vůbec čelit, je nezbytné tyto důkazy provést buď v řízení před soudem nebo v řízení daňovém. V opačném případě by se žalobkyně takovým právním závěrům nemohla účinně bránit a je přesvědčena, že by byla zkrácena na svém Ústavou garantovaném právu na spravedlivý proces. V doplnění právní argumentace zároveň žalobkyně navrhla provedení důkazu listinami, konkrétně pak smlouvami, kterými má být prokázáno, že uzavřená smlouva se společností JH komplet agency, s.r.o., není „nestandardní“ jak neodůvodněně tvrdí Nejvyšší správní soud. Žalobkyně zdůraznila, že se jedná v řízení o naprosté novum, kterému neměla možnost dosud čelit a účinně se bránit. Proto je nutné věc vrátit k dalšímu řízení, aby v této věci provedl dokazování a vůbec mohly být učiněny relevantní právní závěry. Stejně jako v předchozím případě je žalobkyně přesvědčena, že opačným postupem by byla zasažena na svém Ústavou garantovaném právu na spravedlivý proces. Z judikatury

Evropského soudního dvora dle žalobkyně vyplývá, že status „věděl nebo měl vědět“ musí být takovému plátcí prokázán. Důkazní řízení v této věci dosud vedeno nebylo a žalobkyně se tomuto novému obvinění (právní kvalifikaci) neměla možnost bránit. Zástupce žalobkyně navrhl provedení důkazu správním spisem žalovaného, a to listinou nazvanou Doplnění mé svědecké výpovědi ze dne 26. 8. 2009, kterou správci daně zaslal svědek Z. K..

Krajský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a ve světle shora prezentovaného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu usoudil následovně.

Žalobkyně v průběhu řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem trvá na svém zásadním stanovisku, že společnost JH komplet agency, s.r.o., dostala požadavkům smlouvy o zprostředkování a prostřednictvím Z. K. prováděla správu a údržbu klientských vztahů, marketing a obchodní komunikace za účelem navýšení obrátu v odběrech produktů. Svého práva na zohlednění této činnosti v daňovém řízení se prvotně domáhala správní žalobou a po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu i dalším podáním - doplněním právní argumentace k původní žalobě. V ní vyslovila nesouhlas se závěry prezentované Nejvyšším správním soudem a navrhla provedení důkazů především ve formě výsledku 21 svědků. K celé projednávané věci i k uvedenému doplnění právní argumentace krajskému soud nezbyvá než konstatovat, že celé daňové i důkazní řízení v předmětné věci plynule přešlo v řízení před Nejvyšším správním soudem. Ten ke všem žalobním a potažmo kasačním námitkám zaujal jednoznačné stanovisko. Zdejšímu soudu nepřísluší o něm polemizovat, neboť je závazné pro konečný závěr v této sporné otázce.

Je tedy zřejmé, že krajský soud za této situace již nepovažoval další návrhy žalobkyně na doplnění dokazování za důvodné, a proto i v průběhu řízení návrh na výsledky svědků zamítl. Rovněž nepovažoval za důvodné provádět jakékoliv další dokazování. Lze pouze připomenout, že Nejvyšší správní soud se „ztotožňuje se závěry stěžovatele, že bylo shromážděno dostatečné množství důkazů, které prokazují, že obchodní vztah mezi účastnicí řízení a JH komplet agency, s. r. o., probíhal za podmínek v obchodní praxi krajně neobvyklých, nelogických, a při deklarovaném účelu pro účastnici řízení značně nevýhodných. V souhrnu je vyloučena možnost, že tyto neobvyklé podmínky byly důsledkem nedbalosti, neznalosti, náhody či chybného rozhodnutí v rámci běžného podnikatelského rizika. Logickým závěrem finančního úřadu a stěžovatele pak bylo, že v daném případě došlo k pokusu o zneužití práva - podvodu na dani ze strany účastníků těchto transakcí. Výše uvedené pochybnosti považuje Nejvyšší správní soud za natolik podstatné, že ve svém souhrnu jsou s to zpochybnit, že fakturovaná plnění byla účastnicí řízení společností JH komplet agency, s.r.o., skutečně poskytnuta. Jednání účastnice řízení zároveň dokládá, že se na podvodném jednání buď podílela, nebo o něm přinejmenším věděla, nebo vědět mohla a měla. Tyto pochybnosti nebyly účastnicí řízení vyvráceny.“

Nejvyšší správní soud tedy na základě znalosti všech skutkových okolností věci dospěl k nepochybnému závěru, že daňová povinnost byla žalobkyni stanovena zákonně. Tento názor je konečný a zdejšímu soudu nepřísluší, aby na základě návrhů žalobkyně znovu otevíral důkazní řízení, neboť Nejvyšší správní soud vzal v úvahu všechny důkazy, jež tvořily obsah správního spisu, a při jejich hodnocení v žádném případě nehledával absenci důkazů dalších.

Důvodem, proč krajský soud zrušil napadené rozhodnutí, byla žalobní námitka týkající se uplatnění odpisů třech kusů kotvících automatů. K této otázce se krajský soud vyjádřil již v předcházejícím přezkumném řízení a na svém stanovisku nadále setrvává a k věci uvádí následující. Žalobkyně v průběhu daňového řízení uvedla, že její majetek, tedy kotvící automaty, byl evidován v soupisu „Náradí 2006“, přičemž svůj požadavek na uplatnění zrychlených odpisů vznesla při daňové kontrole a následně i v odvolání. Žalovaný jejímu požadavku nevyhověl a to s odkazem na ust. § 26 odst. 5 zákona o daních z příjmů, z něhož dovodil, že odpisovat lze pouze hmotný majetek, který je poplatníkem evidován v účetnictví. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil a neztotožňuje a žalobní námitku považuje za důvodnou.

Vycházel přitom z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 16. 6. 2008, čj. 9 Afs 122/2007-88, z níž dovodil, že „podle § 26 odst. 7 zákona o daních z příjmů, se daňovým odpisováním rozumí zahrnování odpisů z hmotného a nehmotného majetku evidovaného v majetku poplatníka, který se vztahuje k zajištění zdanitelného příjmu, do výdajů (nákladů) k zajištění tohoto příjmu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze v daném případě vycházet z toho, že příslušné programové vybavení bylo již v majetku stěžovatele evidováno, a to včetně výdajů na jeho modernizaci, neboť i tyto výdaje byly zahrnuty v účetnictví stěžovatele, byť o nich bylo účtováno nesprávně. Jestliže nebylo ve věci sporu o tom, že se jednalo o výdaje daňově uznatelné, které stěžovatel ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů prokazatelně vynaložil, nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu při stanovení základu daně a daně na tuto skutečnost zcela rezignovat a bez dalšího podrobit zdanění vykázané příjmy a zároveň nezohlednit příslušné výdaje daňového subjektu. Správce daně přihlédl při dodatečném stanovení daně ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Stěžovatel v průběhu daňového řízení namítal, že je třeba při dodatečném stanovení daně vycházet z odpisů dle zvýšené zůstatkové ceny nehmotného majetku. Je tedy zřejmé, že stěžovatel daňové odpisy ve smyslu citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů skutečně uplatňoval, byť se tak stalo až dodatečně v rámci daňového řízení. Finanční orgány byly povinny tuto skutečnost zohlednit při stanovení daňové povinnosti, neboť přihlíží správce daně ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, tedy i k případnému daňově uznatelnému nákladu dle § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů, v relevantním znění. Stěžovatel zřetelně projevil vůli uplatnit daňové odpisy ze zvýšené ceny majetku a pokud měly finanční orgány za to, že je povinností stěžovatele, aby si nově uplatňovanou výši odpisů rovněž sám vypočetl, byly povinny ho k tomu vyzvat, což v daném případě neučinily.“

Krajský soud má zato, že obdobná situace, jaká je nastíněna v judikátu Nejvyššího správního soudu, nastala i v projednávané věci. Je totiž nepochybné, že žalobkyně

předmětné kotvící automaty ve svém účetnictví evidovala a dokonce na základě této evidence si je jednorázově, tudíž chybně, uplatnila do daňových nákladů. Jednalo se přitom o náklady, které žalobkyně prokazatelně vynaložila. Za této situace, v souladu se shora prezentovaným názorem Nejvyššího správního soudu, nelze při stanovení základu daně a daně na tuto skutečnost zcela rezignovat a tyto výdaje nezohlednit. Je rovněž nepochybné, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly i v podaném odvolání daňové odpisy skutečně uplatňovala. Správce daně i žalovaný tak byli povinni tuto skutečnost při stanovení daňové povinnosti zohlednit. Jelikož tak neučinili, musel krajský soud napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. i z tohoto důvodu zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Jak již bylo shora uvedeno, s tímto názorem se ztotožnil ve svém zrušujícím rozsudku i Nejvyšší správní soud, který závěry zdejšího soudu vyslovené v jeho rozsudku označil za správné. Současně považoval za zákonný odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2008, č. j. 9 Afs 122/2007 – 88. Nejvyšší správní soud tak dospěl k nepochybnému závěru, že „Účastnice řízení tedy mohla poté, co vyšlo najevo, že při uplatnění nákladů na pořízení kotvících automatů pochybila, své pochybení korigovat v té míře, v jaké jí to umožňují ustanovení o odpisech, a uplatnit za zdaňovací období roku 2006 příslušnou část vynaložených nákladů ve formě odpisů, stejně jako mohla další části nákladů uplatnit v souladu s pravidly odepisování v navazujících zdaňovacích obdobích.“

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejimi důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 4 úkony právní služby po 2 100 Kč, a to převzetí zastoupení, sepsání žaloby, doplnění právní argumentace a účast při projednání věci před soudem a 2 úkony po 3 100 Kč, a to doplnění právní argumentace a účast při projednání věci před soudem (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Krajský soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za nahlížení do spisu včetně cestovného, neboť tento úkon je považován za součást přípravy zástupce k soudnímu jednání (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 2Azs 249/2004-60). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 6 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč a cestovné k soudním jednáním z Prahy do Hradce Králové a zpět ve výši 1393 Kč a 1400 Kč. To vše včetně DPH. Žalobkyně měla v projednávané věci úspěch pouze částečný. Krajský soud jí tak přiznal právo na náhradu nákladů řízení odpovídající úspěšnosti pouze jedné žalobní námitky (§ 60 odst. 1, věta druhá s. ř. s.). Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu